

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 180 Lei, pe 6 luni 95 Lei
In străinătate 400 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.
No. 61939

Girant responsabil : N. ONCU

OMUL IN HRISTOS

„Cunosc un om în Hristos...”
2 Cor. 12:2.

Dacă Apostolul Pavel ar fi fost întrebat de cineva, că ce se cere unui creștin, el nu ar fi spus că, pentru a fi creștin trebuie să fi un îndeplinitor al doctrinelor creștine, sau să fi membrul unei biserici oarecare, sau să păstrezi întocmai regulile creștine, etc., nu, absolut nu, el nu ar fi spus așa. Răspunsul său ar fi fost scurt, să fi un om în Hristos. După acest răspuns scurt, dar foarte adânc, înseamnă că între Hristos și un credincios este o foarte apropiată relație. Ei trăiesc în El ca într-o lume, care poate fi chemată lumea lui Hristos.

Este clar că ei, în această lume, au anumite trăsături, cari îi deosebesc pe ei de ceilalți oameni, căci Apostolul deosebește pe un om în Hristos de ceilalți oameni. El spune: „Cunosc un om în Hristos...” Cu siguranță că acolo sunt anumite trăsături, cari se văd dela distanță chiar.

Dar Pavel vorbește aici despre el însuși. El poate că a fost conștient de relația sa cu Hristos. Atât știa el mai mult. Și legătura cu Hristos te pune în relație bună cu Dumnezeu. Relația cu Hristos deci ne duce la o cunoaștere a noastră. Mulți din oameni nu se cunosc pe ei înșiși, nu știu puterile lor, nu pot aprecia valoarea lor. Aceasta pentru că ei nu sunt „în Hristos”. Numai când ești „în Hristos” poți defini viața ta spirituală.

Calea lui Pavel de a umbla ca un creștin, trebuie să fie calea și a credincioșilor de astăzi. Adeseori noi, cei de azi, ne potrivim mersul alături de al lui Isus, e foarte tare apropiat, dar el nu e

în Hristos. Alteori lucrăm mână în mână cu Hristos, ne dăm toate silințele să facem cât mai mult, dar asta înseamnă „cu Hristos” și nicidecum „în Hristos”.

Un om în Hristos e un om minunat schimbat. Ce viață poate mai bine ilustra acest mare adevăr decât a însăși Apostolului? Ce inamic neînduplecat era el pentru cauza lui Hristos! Descrierea pe care el ne-o dă, ne arată starea inimii în legătură cu Hristos. Ce schimbare în el! Ce miracol s'a întâmplat în viața lui! În loc să continue cu vărsarea iureșului de mânie și răzbunare împotriva credincioșilor lui Isus, el vorbește acum de relația între credincios și Isus. El este „în Hristos.”

Dar, după cum e cazul Apostolului Pavel, tot așa în toate cazurilor celor cari sunt „în Hristos” se petrece înăuntrul lor o mare schimbare. O schimbare în gândurile lor, în aspirațiile lor, în lucrările lor, în sentimentele lor, nu o schimbare produsă de filosofie, sau de floricelele muzicii, nu de forță, ci una făcută de Duhul Domnului. Și viața aceasta schimbată e binecuvântată să moștenească cele mai minunate locuri din Universul lui Dumnezeu.

Un om în Hristos, este în cel mai bun loc de a cunoaște totul. Adeseori se spune despre cei ce cred în Domnul Isus că, sunt proști, că sunt ignoranți, etc., dar în realitate lucrurile stau tocmai invers. Un om credincios, fiind în Hristos, poate descoperi, învăța și cunoaște totul.

În Hristos este cel mai bun loc, unde poți **cunoaște pe Dumnezeu**. Ceace se străduiesc oamenii, ceace

arată anumite argumente filosofice, sunt doar niște mici licăriri, dar în Hristos noi putem vedea și cunoaște pe Dumnezeu așa cum este El.

În Hristos este cel mai bun loc **de a cunoaște omul.** Niciodată omul nu s'a putut descoperi și cunoaște pe sine, până nu a venit Isus și i-a spus starea sa adevărată.

În Hristos este cel mai bun loc **să cunoști Istoria.** Cum se ridică și cum cad popoarele, felurile de obiceiuri, comportări, etc.

În Hristos este cel mai bun loc **de a cunoaște Biblia.** Noi adeseori o citim și studiem într'un studiu critic, lucru care nu ne aduce prea mare foloase și binecuvântări. Dar în Hristos, se schimbă atmosfera și atunci simțim suflul divin, ce plutește peste paginile ei.

Un om în Hristos are cea mai înaltă întrebuintare. Un om în afară de Hristos poate fi instruit pentru multe și mari întrebuintări, el poate aduce mult folos omenirii, dar omul în Hristos are cea mai înaltă dintre toate întrebuintările. Misiunea lui e râvnită de îngeri chiar, e o misiune divină, o misiune în folosul oamenilor, pentru a-i ridica dela starea de întunecime a păcatului la lumina adevărului lui Isus Hristos.

Numai un om în Hristos poate lucra pentru sufletele lor. Și să dobândești suflete și să le conduci din drumul iadului, dela osânda veșnică spre Dumnezeu, la fericirea fără sfârșit, la mântuire, e cea mai mare și înaltă slujbă pe care o poate primi un mări-

(Continuare în pag. 10-e)

Farul Creștin

Foarte religioasă.

Apare sub îngrijirea unui comitat

Anul III. Nr. 49-50 Sâmb. 6-13 Dec. 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 180 lei, pe 6 luni 95 lei.

În străinătate 400 lei.

În Statele Unite dublu.

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Mulțumim Domnului că, frații ne-au înțeles și au început să ne trimită abonamente noi. Rugăm foarte stăruitor pe toți, cei ce ne trimit abonamente, să scrie adresele așa ca să le putem citi bine. Să fie pusă comuna, numărul casei, poșta ultimă și județul.

Abonamentele la revistele noastre sunt: Farul Creștin 180 lei și Călușuța 70 lei pe an. Bani se trimit la casierul nostru N. Oncu, str. Blanduziei Nr. 4.

Cei ce vor face 10 abonamente la Farul Creștin pe 1942, vor primi unul gratuit. Deci grăbiți-vă.

Mai mult

Mai multă lumină și îndrăzneală.
 Mai multă credință și foc în rugăciune.
 Mai multă mângăiere și iertare.
 Mai multă pocăință.
 Mai multă frică în obligațiile noastre.
 Mai multă răbdare în așteptările noastre.
 Mai multă speranță.
 Mai multă atragere după lucruri sfinte.
 Mai multă mângăiere în nenorociri.
 Mai multă înțelepciune Dumnezeuască.
 Mai multă putere de sus.
 Mai multă umiliție și putere fierbinte.
 Mai multă blândețe și pace.
 Mai multă simplitate și adevăr.
 Mai multă derință de a jertfi.
 Mai mare dor după Împărăția lui Dumnezeu.
 O, Mântuitorule, ajută-mă să fiu asemenea Tie.

O mare nevoie: Predicatorii

Historia e împletită de oameni. Când un popor a avut un om, s'a ridicat, și când nu l-a avut a decăzut. O religie, o biserică, și orice fel de organizație sau instituție progresează sau decade, după cum are oameni. Acesta e un adevăr de veacuri.

Astăzi, în bisericile noastre e tocmă această mare necesitate, lipsese predicatorii. Am văzut biserici cu peste o sută, două și chiar trei sute de membrii, și cari nu au predicator. Am văzut și regiuni întregi, cu multe și mari biserici, și nu au predicator. Și nu odată aceștia m'au întrebat și s'au plâns că, le lipsește viața duhovnicească, că nu sunt mulțumiți cu starea din biserică, și sunt dorinți să audă câte o predică caldă și bună. De ce acestea? Nu au predicator. Alții au venit și-si arătau îngrijorarea, unii îmi spuneau de tineret că nu e așa, cum ar trebui să fie, etc. De ce acestea? Lipsește predicatorul. De mult încă s'a văzut aceasta, dar mulți nu au vrut să o înțeleagă, până nu au gustat din această experiență.

Nu avem predicatori? Unde sunt acei, cari au făcut seminarul? — se întreabă mulți. Au murit, sau mai trăiesc? Tuturor așa vrea să le răspund. Avem predicatori mulți, avem elemente bune, cei ce au făcut seminarul trăiesc, dar... nu sunt la locul lor. Cine e vinovatul? Sunt ei? Nu, de o mie de ori nu.

Au terminat seminarul foarte mulți frați, au ieșit de acolo unele elemente foarte bune, mai bune ca în multe alte țări, ca în multe alte seminarii. Și care e atunci cauza că, azi e o atât de mare nevoie de predicatori?

Vreți să știți cauza? V'o spun eu. E SGARCENIA. Cine din țara noastră poate să tăgăduiască acest adevăr? Nimeni. Căci toate bisericile noastre, toți membrii au uitat un lucru, că *sgarcenia e un păcat, și că duce la ruina bisericilor.*

Repet, noi avem mulți și buni predicatori, dar au fost nevoiți să lase lucrul, să plece, să-și caute pâinea cea de toate zilele, pentru ei și pentru familiile lor. De ce? Pentru că biserica în care au lucrat, a fost înghițită de păcatul sgarceniei. Unii vor spune că, nu au fost devotați lucrului și cauzei sfinte. Nu, acest lucru nu se poate pune la toți. Poate sunt și cazuri de acestea, dar în majoritate nu. Căci sunt predicatori, cari muncesc din greu pentru întreținere și totuși lucrează în limita posibilității timpului și păstoresc una sau mai multe biserici, cari însă sunt complet cufundate în păcatul sgarceniei.

Unii vin și spun că, predicatorii noștri au ajuns slabi. Acest lucru îl credem cu toții. Dar să căutăm cauza acestei slăbiciuni. Și o vom găsi tot în sgarcenie. Căci un predicator trebuie să studieze, să citească, să aibă timpul necesar să se pregătească, să adune material, să caute idei, etc. Dar dacă el tot timpul în afară de Duminică e ocupat și nu poate face acest lucru, natural că Duminică se va urca la amvon absolut nepregătit, și atunci e sigur că, va fi slab și nu va putea predica bine.

Am văzut o biserică mare, cu membrii foarte bogați, dar predicatorul slab, deci hrănit prost, și sdrontos îmbrăcat. De ce? Biserica, ca toate că avea aproape pe toți membrii foarte bogați, totuși își plătea predicatorul atât de slab, că el sârmanul, nu putea nici trăi și nici să se îmbrace mai bine.

Iată deci problema, iată-i cauzele, și îi cunoașteți roadele.

Vreți schimbarea? Vreți din nou predicii spirituale, înălțătoare, și pline de duh? Vreți ca să nu mai aveți neajunsuri în biserică? (Căci în multe locuri au alungat pe predicator și se certau ebrei să ajungă la acest post). Vreți ca tineretul să cunoască Biblia, să fie instruit? Vreți să iubiți mai mult casa Domnului? Vreți să aveți bucurie și să căpătați hrană spirituală în biserică? Vreți?

Atunci săliți ce trebuie să faceți? Să desbrăcați haina sgarceniei, să luați și să urmați exemplul bisericilor din Macedonia. „*În mijlocul multelor necazuri, prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor.*” (2 Corinteni 8:2). Dacă aveți predicator, țineți-l la locul lui, de a vă vizita, și ajuta în cele spirituale, iar dacă nu căutați-l, cereți-l și-l veți căpați. Asta e singura soluție, singura cale. Și atunci Domnul vă va da multă binecuvântare.

Ceții și răspândiți

Farul Creștin

Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut. Ps. 84, 11.

... PRIN VALEA UMBREI MORȚII

Psalm 23:4

de C. M. Bălgrădeanu

...peca aruncăm o privire genină asupra acestui Psalm, vedem că, autorul este o mare încredere în Domnul. Se simțea terent și sigur că El, Domnul se îngrijește de cele de lipsă: de lucrurile bune, dar Domnul n-și povățuiește și i ajută să suflete.

În versetul patru vorbește așa cu siguranță despre vocea umbrei morții. Aici se vede că Domnul este cu el chiar când trebuie să coboare. El își aduce aminte de mine vai cu umbre reci și fioroase, unde a trecut. El voia să se înalte pe treptele cele mai înalte ale lumii, însă a observat că, din înălțime se desprinde o voce care coboară spre vai necunoscute, răsunătoare, reci și stânghere. Acestea erau au fost dureroase pentru psalmist. El a adus aminte de timpul când a ureat treptele regatului și când a trecut să se coboare în peșteri, prin locuri pustii, sau să stea la poarta cetății să-și numere oștii morți sau răniți. Apoi el n'a uitat nici timpul, când a luat ulciorul de apă de la piciorul lui Saul, sau când i-a luat din colțul hainei. Clipele de pribege pentru David au fost cipe de răsunare și lepădare de sine. Când a fugit de fiul său Absalom, a plecat fără coroană și fără mantie, huda și ocărât asupra.

Toate acestea pentru el au fost lecții de viață, fiindcă atunci când suferim de unele păcate, Domnul ne trimite pe cărări care coboară: cărora lepădării de sine, cu învidie, de egoism, sau poate chiar, de păcate personale.

A te coborâ mai înseamnă și a te umili. A te lepăda de ceva înseamnă a te desbrăca, însă a te umili înseamnă a-ți pece capul, a te supune. Aici avem o greșală grozavă. Noi nu ne desbrăcăm de multe haine din magazinul lumii și nici inima noastră nu e predată pentru Hristos. Apoi ce să zicem despre creștinii, cari sunt săraci în suflet, goi și flămânzi. Firea lor veche e ascunsă sub haine frumoase. Tăria lui se vede atunci, când trebuie să coboare. A coborâ, pentru mulți înseamnă faliment. Se lovește peste cap simulgându-și părul zicând: „nu înțeleg” sau „aceasta înseamnă moartea”. Ei nu înțeleg că drumul vieții trece prin diferite porți, pe diferite poteci. Pentru David, a se coborâ, înseamnă tărie, un examen reușit înainte de-a fi de față. Observați cuvântul „chiar”, apoi celelalte „nu mă tem... Tu ești cu mine”. Pasul lui e tot așa de sigur în întunerec ca și ziua. Sufletul său e liniștit și primejdiile vieții nu-l înfrică. E viteaz neîn-

fricat. Credința lui e tare, senin e puternic, iar lumina divină-l călăuzește pașu și prin valea umbrei morții.

Cine trece prin valea umbrei morții, trebuie să-și lupte. David a avut multe războaie, însă răscoala lui Absalom a fost cea mai grozavă. Atunci a trebuit să fugă, să rădă ocară și blesteme dela vecinii lui iuptători. În fața filisteanelor a precat zâmbind și neînfricat, însă Absalom îi scoate mulți peri albi, multe suspine și-i stoarce multe lacrimi. Afară de aceasta aici a pierdut mulți viteji. Aici a trebuit să lupte.

Un dușman nebiruit, pentru noi este îndoiala sau neîncrederea. „Neîncrederea distruge un popor” a zis cineva. Aunci când în inima noastră există îndoială, nu suntem biruiți de Hristos. Noi trebuie să luptăm împotriva îndoielii prin predare în fața Domnului. Cea mai bună luptă este prin înlocuire. Prezența lui Hristos alungă frica și îndoiala. Prin Hristos vom fi puternici. Toma a crezut, Petru a fost iertat, Saul convertit, iar miile de creștini au fost încurajați prin viața cu Hristos.

Noi trebuie să biruim și critica. Ea poate fi izvorul îndoielii, însă ea este și firea unor gânduri cu totul străine. Critica nu e observație. Ea e dușmănie ascunsă, o labă de pisică sau un fuig de vulpe. Când vorbim despre cineva îi stoarcem și sângele din vine. Fără să știm, atunci când criticăm, distrugem, ofilim, dărânam, păcătuim înaintea fraților și înaintea Domnului. Să nu uităm un lucru: îndoiala și critica nu locuiesc pe înălțimi, ci în valea umbră de copaci morții. Fricoșii și cei cu limba de viperă sunt mici vietăți ascunse pe sub dărânaturi. Ele stau în apropiere de cărările umile pe unde trebuie să treacă creștinul, și înțepă, ocărăsc cu gând să-l prăbușească. Însă acestea mici vietătoare pot fi strivite sub călcăiul de fier al trecătorului. Unii creștini luptă împotriva păcatelor mari și bine fac, însă cele mici încă trebuie alungate. În Africa poți fi omorât de șerpi, lei și alți, însă mulți mor de malarie ce e produsă de mici țânțari. Păduchii de lemn sunt ascunși de lumină, însă noaptea sug sânge mai mult decât o lipitoare. Vietățile mici trăiesc din sângele celor mari.

Trecând prin valea umbrei morții, trebuie să luptăm cu umbre reci. Diavolul stă la pândă și-și așteaptă prada. Slugile lui îi servesc cu credincioșie, iar creștinul trebuie să lupte din toate puterile împotriva răului.

Cine se pogoară pentru luptă trebuie să fie pregătit pentru suferință. Ai și ce greu e atunci, când ești singur. Prin valea umbrei morții, de multe ori trebuie să treci singur. Aceasta poate fi o încercare. Domnul vrea să încerce tăria noastră. Cei mai mulți creștini, când sunt singuri, se întorc înapoi. Când eram mic, mi-s'a spus că, fratele meu s'a înecat și am piecat să-l cau în fundul apei. Cine iubeste pe Domnul, trebuie să-L urmeze oriunde. Să pătrundem prin întunerec cu pasul nostru, fiindcă aceasta e o lege a firii. Puțul e hrănit până poate sbură, apoi dacă nu pleacă din cuib, i-se așează spini peste fuigii din cuib. Puțul trebuie să fie învățați să sboare singuri. Singuri fără prieten, însă niciodată fără Domnul.

Călătorul suferă și atunci când e ajutat puțin. Domnul știe că, lipsa Lui înseamnă pentru noi tragedie. Oricât de grea ar fi încercarea pentru noi, El ne ajută și ne mângăie. Sunt gata să primesc ajutorul cel mai mic din partea Domnului, însă să fiu lăsat singur înseamnă faliment. Cei mai mulți creștini primesc ajutor dela Domnul, însă puțin. Aceasta e din cauză că, inima lor e mică. Într-un pom toamnă au rămas câteva frunze până la începutul iernei. Când a căzut prima zăpadă, au fost acoperite de fulgi. Cele mai mari au fost învăluite în alb, însă cele mici n'au putut prinde decât câțiva meteori. Acelaș dar însă nu aceleaș măsuri; acelaș duh, însă nu aceleaș vase; acelaș Domn, însă nu aceleaș slujă. Să nu ne mulțumim cu puțin. Cel mai mare ajutor se primește pe genunchi, singur. Brațul întins va fi prins cel mai repede, însă cine va căuta scăpare la fundul râului, se va scăpa de griji.

Să privim suferința cu tărie în suflet. Am văzut aviatori făcând virajurile cele mai înfricătoare, însă altora le e frică să călărească ultimul asin.

Privesc un tânăr ce trece prin codrii flucrând, ce merge spre Stâncă de granit din vârful muntelui. Privesc bătrânul pioner, ce se sprijină pe cărja-i ruptă. Îi privesc cum aleargă cu avânt și siguranță împotriva furtunei și-a criticilor. Sunt mulți, cari se odihnesc, alții sunt ascunși de rușine după stânci, fiindcă sunt pălați. Să se întoarcă se tem, însă să înainteze le e rușine. Unii dintre ei și-au câștigat meserii: îngământese pietrii pe drumul către cetate, iar alții leagă frânghii peste cărare. Dacă nu suntem atenți, cădem în curse întinse de aici cu uniforma noastră. Ce afirmație tristă, dar adevărată. Creștin vrăjmaș; creștin căzut.

Creștine, fi atent și luptă. Nu te teme când trebuie să pogori, însă teme-te să faci un pas fără Isus. Înarmează-ți su-

(Continuare în pag. 4-a)

Incă puțină vreme

de Petru S. Popovici

„Incă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.” Evrei 10. 37.

Persecuția începută de Saul, marele prigonitor al bisericii creștine, nu s'a isprăvit la pocăința sa; ea a fost continuată de alții alții, cu o furie mai mare sau mai mică.

Sub lucrarea de evanghelizare din primul veac, o mulțime de oameni au primit pe Isus ca Mântuitorul lor personal. Prin aceasta, oamenii deveniți creștini, au atras asupra lor ura celorlalți. Ei a trebuit să treacă prin multe persecuții și au „dus o mare luptă de suferințe”; ba chiar și averile lor au fost confiscate. După o așa stare, dragostea multora a răcit, părăsind astfel locul de închinăciune. Autorul epistoalei către Evrei caută să îi abată dela lepădarea de credință și să-i întărească în încrederea dintâi. El arată aici că, Isus „va veni” și astfel această stare va avea un sfârșit răsplătit.

Siguranță. Autorul arată în cuvintele sale că „Cel ce vine, va veni”; e vorba despre Isus. El vrea să-i asigure că venirea Lui nu poate fi împiedecată de necredința oamenilor. În viața lui Isus pe pământ s'a mai întâmplat așa ceva: frații Lui nu credeau în El, totuși El a fost Hristosul. Pe Isus nu pot să-L oprească nici persecuția și nici suferințele, deoarece El a trecut odată prin acestea și acum nu vor mai avea putere asupra Lui. El le-a biruit pe toate. Autorul poate să spună aceasta, fiindcă e întemeiat pe făgăduințele lui Isus. El poate și-a adus aminte de cuvintele: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce”. (Ioan 14:3, 18, 28). Da, El va veni să-și îndeplinească făgăduințele date urmașilor Săi, fiindcă cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Sale nu vor trece. El va veni la timpul hotărât; la acel timp pe care „Tatăl l-a păstrat sub stăpânirea Sa.” Și, deaceia autorul poate spune că „nu va întârzia.”

Poate nu crezi așa ceva, totuși să ști, dragă cetitor, că Isus va veni cu siguranță. Care însă îți este starea ta față de venirea Lui? Ești mântuit? Apostolul Petru se

întreabă căci „dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos” (I Petru 4:18). Nu uita că, chiar dacă nu ești pregătit, El a arătat prin pilda celor 10 fecioare, că totuși va veni. Pentru aceasta caută mai de grabă și vino la El să fi mântuit, pregătește-te apoi și veghează, pentru că nu știi în ce zi va veni. (Mat. 24:42).

Mângâiere. Se pare că, prin această siguranță, autorul vrea să-i mângâie. Și, într'adevăr cuvintele acestea au putut să fie o mângâiere pentru creștinii din toate timpurile. Cuvântul „încă” arată că starea lor se va continua, dar „foarte puțină vreme”. — spune autorul. În lumina lor creștinii înțelegeau că persecuția și suferințele nu sunt pentru totdeauna; rugul care a misuit trupurile atâtor creștini, sabia, crucea, roata, furia fiarelor din circuri și atâtea alte chinuri născocite de dușmanii lor, odată vor trebui să aibe un capăt. Confiscarea averilor i-a pus într'o mare sărăcie și mizerie; ei au rămas acum cu totul în grija Tatălui, știind că, viața cu greutate se va sfârși și ea odată. Nici lupta cu păcatul nu e veșnică, ci prin moarte sau prin schimbare la venirea Lui vom fi scăpați. Într'un cuvânt ei au înțeles că toate aici vor fi numai pentru puțină vreme și apoi „vom fi totdeauna cu Domnul. (I Tes. 4, 17, 18).

Da, creștinilor le-a produs o mângâiere aceasta „puțină vreme”, dar acum ce-ți produce ție? Nu cumva te înspăimântă? Sau vrei să spui că, nici nu ai lipsă de o așa mângâiere? I-a adu-ți aminte de bogătiile nemilostiv din pilda spusă de Isus, căci se pare că nici el nu avea lipsă de așa mângâiere, dar mai târziu, citește și îi vei vedea sfârșitul. (Luca 16. 25). Primește pe Isus și apoi chiar dacă va trebui să înduri în viața ta prigonire din partea familiei, prietenilor, vecinilor sau a altora vei putea fi mângâiat știind că încă puțină vreme și toate vor fi schimbate.

Bucurie. Și astăzi atâta lume se miră cetind despre creștini că, ei mergeau bucuroși la moarte; ba adeseori cântând. Care să fi

fost cauza? Ce oare știau creștinii de fețele lor erau pline de bucurie? Mă se pare că nimic altceva decât aceasta „puțină vreme”. Ei știau că moartea nu le face nici un rău, ci doar îi mută fără plată la Domnul lor, care i-a salvat și pe care ei îl iubeau așa de mult. Ei știau că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice a fi puse alături cu slava viitoare” unde după puțină vreme vor ajunge. (Rom. 8. 18). Lupta lor știau că nu va fi zadarnică, ci îi așteaptă o cunună. În locul averilor confiscate ei aveau o „avuție” mult mai mare, mai scumpă, mai bună; una „care dăinuiește” și care nu poate fi confiscată de cei de pe pământ. Pe deasupra tuturor ei știau că, fără să zăbovească, El va veni și va aduce cu Sine răsplata. Astfel toată munca lor va fi răsplătită. Chiar un pahar de apă, vizitarea bolnavilor, a întemuițaților, primirea străinilor și alte lucruri făcute în Numele Lui vor fi răsplătite.

Cu aceste bucurii ei au ajuns la locul, unde „nu le va mai fi nici foame, nici sete”; acolo unde „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” Dar și se pune întrebarea dragă cetitor, nu cumva siguranța venirii lui Isus te umple de groază în loc de bucurie? Fiecare zi, fiecare clipă te mângâie sau te îngrozește mai mult; te apropie mai mult de bucurie sau chin, de cer sau de iad.

Vino la Isus! Nu e timp de pierdut. Grăbește-te și te pregătește, ca să întâlnești pe Domnul Isus, care va veni cu siguranță. Fii mângâiat apoi în necazuri și bucurios în persecuții și suferințe, știind că încă puțină vreme și El va împlini ce a zis: „Iată Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apo. 22:12).

... PRIN VALEA UMBREI MORTII

[Urmare din pag. 3-a]

fletul cu tărie și har, apoi mergi prin noapte și vijelii. Pomii, cari nu sunt deslegați de par, nu vor crește vânjeși. Însă pomul de lângă drum, ce e lovit, și cu crăci rupte, e cu mult mai rezistent.

Nu uita să te rogi. Fii atent asupra inimii tale. Dacă poți, ajută și pe alții, să urce pe drumul Cetății. Rogă-te mult pentru siguranța pe care o are psalmistul: „Chiar dacă ar fi să umbli prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău; căci Tu ești cu mine.”

COPIILĂRIA

„dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. Mat. 18:3.

Deși copilăriei nu i se dă nici o importanță și este privită ca un timp, în care sufletul copilului nu este decât o placă albă, pe care se imprimă gesturile și cuvintele oamenilor mari, totuși ea este o epocă aparte, formată din construcții și manifestări aparte.

Ea trebuie studiată aparte! În acest timp din viața omului, aflăm atâtea stări și fapte în forma lor pură, pe care nu le găsim la alte vârste. Găsim și la oamenii mari sinceritate, dragoste, bunătate, încredere, dar nu în forma aceea sinceră și curată, în care o vedem la copil.

Dacă Domnul Isus n'ar fi văzut în sufletul copilului decât o tăbliță, pe care urmează ea mediul să-și așeze pecetea, nu l-ar fi dat exemplu cu căldura cu care l-a dat. Lăsați ca împreună să cercetăm acest timp așa de frumos din viața noastră a tuturor, și să extragem ceea ce ne-ar folosi nouă ca oameni mari, ceea ce ar ridica starea noastră sufletească la un nivel mai înalt.

Pentru aceasta, să ne gândim la

I. Dependenta copilului.

El e slab. Puterea și mințile nu-i permit să se întrețină singur, prin el însuși. Are nevoie de tatăl său. La el privește în orice clipă. Tatăl este singura speranță. Spre el se îndreaptă să ceară orice, fiindcă numai de acolo poate veni ajutorul.

Sfânta Scriptură este peste tot străbătută de paternitatea lui Dumnezeu. Cu toate acestea noi oamenii nu ne îndreptăm spre El, ca spre singurul ajutor. Ochii noștri privesc spre cer numai după ce au încercat toate posibilitățile, care ne-ar putea veni în sprijinul nostru, de pe pământ.

Dacă-l spunem „Tată”, atunci să avem acest simț al dependenței față de El. Să lăsăm îngrijorările la o parte, fiindcă El ne poartă de grije. Un mare predicator povestește că, în viața lui de seminar, în momentul în care avea nevoie chiar de un creion, l-a cerut de la Dumnezeu și l-a avut. Dacă n'ar fi adevărat, El mi ne-ar fi

lăsat indemnul, care n'ar trebui să ne lase să ne descurajăm niciodată: „Cere și ți se va da, bate și ți se va deschide, caută și vei afla.”

Dacă am privi mai atent în viața noastră de toate zilele și l-am vedea cum intervine de minunat în traiul nostru, atunci ne-am încrede mai mult în El. Dacă am vedea cât de slabi suntem și cât de mult atârnam de bunătatea Lui, ne-am umili și l-am recunoaște puterea.

Dumnezeul nostru, nemărginit de mare și bun, știm că în toate depindem de Tine, dar ajută-ne să înțelegem mai bine cuvântul de Tată, pe care Ți-l adresăm

• Lăsați copilași să vină la Mine și nu-l epriți! Luca 18,16.

în fiecare zi.

II. Curiozitatea copilului.

Adu-ți aminte, de câte ori în serile târzii de iarnă, nu te luptai cu somnul, care-ți îngreua genele, pentruca să auzi sfârșitul unei istorisiri frumoase, pe care ți-o povestea mama ta!

Cu câtă sete îi sorbiai cuvintele de pe buze! Îți aduci aminte, cum de multe ori, cu ochii mari și gura deschisă așteptai să-ți răspundă bătrânul din colț, la întrebările tale. Cine a așezat dealul în fața casei, cine a bătut luna în cuie pe cer, cine l-a făcut pe Dumnezeu sau cui fac stelele cu ochiul?

În capul fraged al copilului se svârcoiau aceste întrebări și curiozitatea de a le afla deslegarea îi ardea călcăiele de nu se odihnia până nu întrebă pe toți cei întâlniți în cale.

Să fim copii, în dorința de a afla mai mult despre Domnul nostru.

Trebuie să fim mai cercetători! Tinerii, aceia care au mintea mai liberă, mai nefrământată de grijuri, ar trebui să ardă de dorința aceasta, de a cunoaște mai adânc tainele Evangheliei. Sunt atâtea lucruri, pe care ei nu le înțeleg. De multe ori Biblia li se pare un labirint, de care se tem, dar nici nu încearcă măcar să-l cerceteze ungher cu ungher. Încearcă numai să-l explorezi cu dorința pe care o are copilul în el, și vei găsi bogății nebănuite și nemăsurate.

Cufundă-te în valurile acestei ape ale vieții și ele te vor face fericit pentru veșnicie.

III. Entuziasmul copilăriei.

Priviți în jurul vostru și veți vedea pe obrajii lor fragezi imprimată pecetea celei mai perfecte fericiri. Un lucru neînsemnat poate să-i facă să explodeze într'un entuziasm furtunos, de nestăvilit. El trăiește din plin satisfacția unui dorințe îndeplinite. Entuziasmul lui este sincer. La copil nu este mască! El își dă pe față mulțumirea, sau durerea!

La el nu găsim prejudecăți!

Dar pe lângă aceasta în bucuria lui, el își mărturiseste satisfacția. El nu e egoist! Nu oprește bucuria numai pentru el. Aleargă afară și-o spune în auzul tuturor. În scurt timp îi cunoaște întregul satul bucuria.

Cât de închiși suntem noi. Ce urâți sunt oamenii mari! Nu lasă sufletul să se bucure de toată dulceața bucuriei! Îi este teamă să fie prea mult

bucuros, în a fi prea vesel, prevede un pericol care bate la ușă! Ce fel îngust de a gândi. Ce departe suntem de bucuria copilului! Să ne întoarcem aici. Să ne bucurăm din plin atunci, când este timpul fericirii. Să trăim din plin clipa pe care Dumnezeu ne-a dat-o s'o trăim cu bucurie! Ajunge zilelor de neceaz tristetea lor! Să soarbem cu nesăț bucuria prezentului, fiindcă viitorul ne pândeste cu neajunsurile lui.

În bucuria mântuirii noastre să nu fim egoiști. Să lăsăm ca entuziasmul dragostei dintâiu să ne facă să cucerim lumea!

(Continuare în pag. 11-a)

TRĂINICIA CREDINȚEI

Efes 2,12-22

Predică de Gheorghe Popovici

„...zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor...” Efes. 2:20.

Vremurile noastre sunt îndeplinirea celor scrise în cartea sfântă, în Biblie. Acum e vremea de pe urmă. Astăzi se împlinesc ceace a spus Domnul Isus, e îndeplinirea semnelor venirii Sale. Nu mă opresc asupra acestora, dar în treacăt iau numai două din aceste semne. Domnul spune că, în vremea de pe urmă păcatul va fi la culme. Când a mai fost atât păcat? Când a mai avut Diavolul un seceriș atât de bogat? Nicicând. Astăzi minciuna, curvia, beția, înșelăciunea, sunt lucruri bune. Nimeni nu le mai consideră păcate. Ba unii merg și spun că sunt absolut necesare. Al doilea semn specific veacului nostru, semn arătat de Isus, e predicarea Evangheliei. Nicicând, până acum nu s'a mai predicat Evanghelia cu atâta ardoare ca acum. În spitale, prin birouri vezi Biblia. Predicatorii își fac mai cu zel lucrarea lor. Am celit de misionarii dintre păgâni, cu câtă lăpădare lucrează pentru Domnul. Nu aș vrea să trec fără să pomenesc pe unul din țara noastră. E fr. T. L. Cenușă, predicatorul din Tulcea. El și-a expus viața, lucrând între leproși; le predică acestor suferinzi Evanghelia, stă cu ei de vorbă, le răspunde la întrebări, și petrece ziua întregă cu ei. Ce devotament. Pentru cât nu ar face un altul acest lucru? El însă lucrează din dragoste pentru Isus și pentru sufletele pierdute.

Anul trecut citeam de frații noștri din Libania că se pregătesc pentru o mai mare activitate în predicarea Evangheliei. Se gândeau la căderea regimului comunist din Rusia, și voiau să fie gata pentru lucrarea Evangheliei. Dar anul trecut, țara le-a fost cotropită de comuniști și au fost încorporați la Rusia. Unii au fost deportați, alții închiși, dar preținderea, sunt sigur, ei au dus cu ei vestea cea bună.

În vremea noastră se lucrează mai intens cu Evanghelia. E împlinirea unui semn arătat de Isus. E vremea din urmă.

Cineva îmi spunea nu demult că, pentru el e cea mai mare minune viața unui creștin. În lumea de acum -- spunea el -- în mijlocul atâtor răutăți și păcate, e o minune că mai găsești câte un om sfânt, cu viața curată și închinată Domnului. Cum poate rezista, cum poate sta și să nu cadă? Și e în adevăr o minune. Să fi credincios în mijlocul păcatelor e mult. A, în pustie, unde nu e nimeni? Acolo e altceva. Dar aici în mijlocul ispitelor, iubirilor de tot felul, printre toate influențele rele, cu zeci și sute de ca-

zuri, e ceva. Lumea e rea, mai rea și mai păcătoasă ca oricând. Și totuși sunt oameni credincioși, cari nu cad în ispite, nu se lasă tentați de poftă și păceri. Unde e trăinicia credinței? În vremea de pe urmă, când Satana și-a pus toată forța și dibăcia, când a deslegat tot ce i s'a părut în stare să înșele și să atragă, sunt credincioși și încă ce credincioși! Oameni, sfinți, devotați, gata pentru sacrificiu.

Ei bine, un credincios luptă, biruiește și nu cade pentru că are afară de Duhul Sfânt, dacă nu mai mult, cel puțin trei lucruri, cari îl ajută și-l susțin.

Primul din aceste lucruri e

Dragostea pentru Isus.

Credincioșii îl iubesc pe Isus sincer, adevărat și din toată inima. Ascultă-i cum cântă.

„Te iubesc Isuse, știu că ești al meu

„A lumii plăcere, n'o mai dorește eu,

„De Te-am iubit cândva

„Este acum.

Dragostea noastră pentru El ne unifică, ne unește cu El. Adică noi și El devenim una, ne împletim într-o singură ființă. Ap. Pavel descoperind în viața sa acest lucru scrie: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Ce minunat! Noi nemernicii, maritorii, păcătoșii, să ne unim cu Dumnezeu, să devenim una și aciaș ființă? Da, iubirea ne unifică. Din dragoste noi ne aruncăm în brațul Lui, ne predăm complet în mâna Sa. El ocupă tronul inimii noastre, se face parte din ființa noastră.

Apoi dragostea pe care o avem noi față de El, e izvorâtă din dragostea Lui. „Te iubesc pentru că Tu m'ai iubit mai întâi.” Cine a văzut Golgota și pe Isus pe cruce și a înțeles versetul, „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” cine a putut gusta din această dragoste caldă și jertfitoare, e cu neputință să nu-L iubească și el pe Isus. Un elev de liceu, în fiecare zi, când ieșea de la școală, trecea pe la o floașărie și cumpăra flori, cu care pleca spre casă. Lucrul acesta a devenit cunoscut. Într-o zi profesorul îl întrebă, cui duce el zilnic flori. Emotivatul răspunse: „Mamei mele. Când am fost mic, casa noastră s'a aprins și mama m'a salvat din mijlocul flăcărilor.” Mama l-a iubit întâi și el acum o iubea mult pe ea.

Iarăși, dragostea noastră pentru el, înfruntă suferința. Cine n'a auzit de martiri? Cine nu știe că pentru Isus au murit, s'au dat viața mii și mii de oameni? Dragostea l-a făcut. Ei L-au iubit pe Isus mai mult ca pe ei înșiși. Pe timpul în-

chizitiei s'a aflat un grup de credincioși. Au fost prinși și arestați, apoi condusți și duși să fie arși în foc. În timpul limbilor focului lingeau trupurile credincioșilor, în multime o tânără plânsă. Era fiica unuia. Un inchișitor s'a apropiat de ea și a întrebat, dacă nu cumva e și ea credincioasă. „Ba da” — a spus ea. Imediat a fost luată și aruncată în foc. A murit pentru că L-a iubit pe Isus.

Credincioșii îl iubesc pe Isus și din dragoste lor pentru El, îi ține să nu cadă orice ar fi.

Dar mai e și un al doilea lucru, care îl ajută pe credincios, să nu cadă. E

Conștiința.

E glasul tainic și neadormit înăuntrul credinciosului care nu-l lasă să cadă. În inăuntrul credinciosului, pentru că crede că la omul, care comite păcate, conștiința e adormită. Altcum ar suferi în urma unui păcat, ar fi chinuit.

Conștiința ne previne. Adică ea e alarma la ivirea păcatului. Nu v'arți văd niciodată la răspântie? Nu ați avut în fața unei hotărâri o șoapă, care vă spune să nu faceți așa? Era glasul conștiinței, care te prevenea. Sau nu ați vădit pe alții spunând după o greșală: „Nu știu că așa mi se va întâmpla.” Ce știința l-a prevenit, l-a anunțat din înăuntru. Dar nu l-a ascultat șoapta.

Conștiința ne mustră. Dacă nu i ascultăm cece ea ne previne, ei facem și pe sim, ea vine atunci și ne mustră. De câte ori nu ne mustră ea! Ah, și ce grozavă mustrarea ei! Un criminalul a fost condamnat la moarte. Înainte de a fi executat, a venit la el în închisoare avocatul și i-a spus că, a întocmit cererea ca să fie grațiat, și nu mai trebuie decât să iscălească el. Criminalul l-a refuzat și semneze spunând: „Nu semnez, nu vreau să fiu grațiat, or fi pentru mine cel mai mare chin, să aud mereu vocele celor șase copii rămași orfani. Conștiința mustră pentru că a omorât pe tatăl celor șase copii. Și cum să nu ne mustră și noi, dacă prin vreo faptă sau atitudine oțolăm sângele și pângărim jertfa lui Isus?”

Conștiința ne condamnă. Ea e cel mai aspru și fără milă judecător. Ea nu se lăcomă, și nu se înduioșează. Un om care pe a făcut câteva crime, a reușit prin diligența sa să se facă seapă. Dar multă căutare și văzându-se că nu poate fi peis, lucrul s'a nitat. Au trecut ani zile. Conștiința însă îl condamnă mereu în cele din urmă viața l-a devenit imposibilă. Nu mai putea îndura condamnarea conștiinței lui. Astfel într-o zi s'a prezentat de bună voie și a cerut să fie condamnat, cu cea mai aspră pedeapsă.

(Continuare în pag. 10-a)

Căci mie nu mă e rușine de Evanghelia lui Hristos. Romani 1, 16.

MAI ALBE CA NEAUA

„De vor fi păcatele voastre cum e carmizul, se vor face albe ca zăpada.” Isaia 1:18.

Bunătatea Domnului nu are margini. Iubirea Sa e un izvor, care nu seacă niciodată. Cât de departe am fost noi oamenii duși de păcatele noastre, cât de mult ne-am răscăit noi dela voia Sa, și totuși priviți ce mare e bunătatea și ce adâncă e iubirea Sa. Păcatele ne-au murdărit complet, ne-au lărat în toate gunoierile și murdăriile, nimic din caracterul ales și nobil sădit în noi de Creator, nu se mai putea observa, și Domnul din această stare ne promite salvarea și refăcerea. Cine poate pătrunde adâncul acestei bunătăți și dragoste?

Textul nostru e atât de minunat, că mă simt prea mic să-l pot înfățișa în toată gloria și bogăția lui. Ași vrea, scumpii mei, să vedeți că, aici se arată foarte clară

mînuirea mîntuirii.

Un om cu păcate multe, un om complet năruit de păcatele sale, un om cu o înfățișare, cu apucături, cu plăceri nelegiuite, un om ajuns în cel mai mare hal și în cea mai tristă stare, un astfel de om apare printre o minune, un altfel de om, un om cu totul schimbat, un păcătos schimbat într-un sfânt, un nenorocit și păcatului transformat într-un feticit moștenitor al cerului, un om murdar ajuns un curat și nepătat.

Nu ași vrea să scăpați din vedere *felul în care se înămplă minunea mîntuirii*. Inceputul versetului spune: „Veniți... zice Domnul”. Asta înseamnă că, minunea mîntuirii se întâmplă numai la acei, cari vin la Domnul, și se întâmplă numai lângă El. Acest lucru, iubii mei, nu trebuie să-l uitați niciodată. Mântuirea de păcate o poți avea numai venind la Domnul. Glasul Lui te cheamă de ani de zile, strigătul Său răsună de atâtea vreme, și sunt sigur că, de multe ori l-ai auzit, totuși ai continuat cu traiul în păcat și departe de El. Te-ai împăcat cu gândul că ai fapte bune, că ai făcut anumite milostenii, că ai îndeplinit anumite forme de religie, că ești destul de bun, nu ești ca ceilalți oameni, și că toate acestea te vor feri de pierzare. Toate acestea sunt înșelăciuni de ale Diavolului. Nu, nu se poate căpăta mîntuire prin nimic altceva, decât numai prin Domnul, venind la El, ascultând de El.

Într-asi, se poate vedea în text, foarte ușor, că *mîntuirea e legată de timp*. Ni se spune clar, „veniți... și de vor fi păcatele voastre cum e carmizul, se vor face albe ca zăpada.” Adică în momentul când venim la Domnul, imediat dispare toată patala și murdăria păcatului. Ce idei greșite sunt de multe ori și la credincioșii Domnului, că pentru a fi cineva mîntuit,

trebuie să umble un anumit timp la biserică, să cunoască anumite lucruri, să îndeplinească mai știu eu ce lucruri, și numai apoi e mîntuit. Adevărul sfânt însă e altul. În clipa, când vii la Domnul, când răspunzi la glasul Lui de chemare, în acea clipă ești mîntuit, ai căpătat îndurarea și mila Domnului și ai scăpat de nenorocirea iadului. Așa avem în Noul Testament o mulțime de cazuri. E femeia botezată de Filip, e Saul devenit mai târziu Apostolul Pavel, e Corneliu, e sutașul, etc. Învățătura adevărilor credinței vine mai târziu. Domnul spune de altfel aceasta în cuvintele: „Predicați Evanghelia și oricine crede și se va boteza, va fi mîntuit, și... apoi învățați-l să păzească tot ce v'am poruncit.”

Și privind minunea mîntuirii, vom pricepe de ce ea e *izvorul bucuriei*. Care e omul, care să fie mîntuit de toate păcatele lui, și să nu fie plin de bucurie? Care e bolnavul vindecat și pe fața lui să nu vezi cea mai desăvârșită bucurie? Care e mîntuitul, să nu aibe bucuria mîntuirii? O da, privind aceste cuvinte ale Domnului, vom pricepe așa de ușor cauza marelui bucurii a celui credincios. Prietenul meu, ceace ai tu în viața ta, nu este bucurie. E numai o simplă amăgire. În fondul conștiinței tale e un vierme, care te roade mereu, care te frământă într-una, și cu el nu poți avea bucuria deplină. E viermele păcatului. Când însă ai scăpat, atunci râul bucuriei curge în inima ta, atunci el se revărsă și inundă viața întregă.

Mergând puțin mai departe, vom putea cunoaște că *mîntuirea e darul lui Dumnezeu, dăruit celui care vine la El*. Nu meritele noastre, nu, pentru că toate faptele noastre cele bune sunt înaintea Domnului ca o cărpă mînjită. (Isaia 64:6). O nu, nimic din tot ce am avut sau ce avem noi, nu L-a determinat pe Dumnezeu să ne dea mîntuirea, ci ea e darul Lui. Proorocul vestea cu sute de ani înainte acest lucru în cuvintele sale: „Mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeu, căci Mă îmbrăcat cu hainele mîntuirii. Mă acoperit cu mantaua dreptății.” (Isaia 61:10). Da, El ne-a îmbrăcat în haina mîntuirii și cu mantaua dreptății. Adică ne-a dat fără să merităm mîntuire și ne-a făcut drepti, cu toate că eram păcătoși.

„Iar când Isus va judeca,

„Și celor morți, sus, va striga,

„Dreptatea Lui mie-mi va fi

„Haina în care voi lucii.

Gândul că mîntuirea e un dar al Domnului, ne duce la cruce. La Golgota, lângă jertfa Domnului Isus vom pricepe, vom cunoaște mai bine ca oriunde acest dar al lui Dumnezeu. Privind pe Isus,

cum moare, nefiind vinovat, cum își dă viața pentru cei păcătoși, cum a lut asupra Sa ispășirea tuturor nelegiuirilor noastre, atunci ne vom umili și vom recunoaște că, nu a fost nimic bun în noi, că mîntuirea nu se datorește nici unui alt fapt, decât dragostei nemărginite a lui Dumnezeu pentru noi. Jertfa de pe cruce a făcut totul. Ea ne-a dăruit totul, noi nu aveam nimic bun.

În al doilea rând, ași vrea scumpii mei, să priviți bine în text, și veți vedea

suficiența mîntuirii.

Adică, mîntuirea pe care o primim e îndestulătoare. Ea e în stare să ne schimbe complet și pentru totdeauna. „De vor fi păcatele voastre roșii, se vor face albe...” Adică mîntuirea e completă.

Acest mare și nelăgăduit adevăr *înprăstie și nimicește* învățătura greșită că, pentru mîntuire e nevoie și de contribuția noastră. În această învățătură, au căzut și foarte mulți credincioși și oameni, cari citeau și explică cuvântul Domnului. Unii au ajuns să creadă că, mîntuirea e dela Dumnezeu, dar pentru a o avea, trebuie să fii o anumită zi, iar dacă nu fii, ești totuși pierdut. Alții au, că trebuie să nu mănânci anumite lucruri, că trebuie un anumit sistem și regulă la îmbrăcăminte, etc. În fine, miezul e că pentru mîntuire, ca ea să fie completă, trebuie o cât de mică participație dela noi. Asta înseamnă că, ea e incompletă, că nu e întregă fără contribuția noastră, că noi desăvârșim darul lui Dumnezeu, prin lucrarea noastră. Acestea toate nu sunt altceva, decât încercarea celui rău de a micșorâ valoarea jertfei Domnului Isus, să o facă insuficientă. Adevărul curat, e că Domnul ne face albi ca neaua și nu lucrarea noastră.

Apoi acest adevăr *mei răstoarnă părerea greșită a unora, că un mare păcătos nu poate fi mîntuit*. Dacă vă uitați în text, veți vedea cuvintele: „De vor fi păcatele voastre...” Nu ați observat sensul acestor cuvinte? Nați prins firul lor? Ele spun că, oricât de mari și multe ar fi păcatele noastre, El le poate șterge, și oricât de desfigurați am fi noi, El ne poate readuce la starea la care trebuie să fim. Dar, ceva mai mult, aceste cuvinte sunt spuse de două ori. În același verset ele se repetă. Ghiciți de ce? Pentru că adevărul să fie mai tare. Da, noi știm că Diavolul încearcă să înșele pe unii într-un fel pe alții în altul, dar vine lumina cuvântului lui Dumnezeu și aduce claritate peste adevăr. Dumnezeu poate mîntui orice păcătos, oricât de mari i-ar fi păcatele, oricât de multe ar fi ele. „Harul Meu îți este îndecajans” — spune Domnul Isus. Și ași vrea iubii mei, să primiți adevărul acesta în inima ta, să nu mai ai nicio îndoielă, ci să vii la Domnul și El va avea milă de tine.

(Va urma)

Studiu biblic

CER NOU ȘI PĂMÂNT NOU

I.

(Incepem cu acest număr să studiem unul din cele mai frumoase subiecte ale creștinismului. Deaceia e bine să urmăm cu interes și cu multă atenție acest studiu biblic. El ne va întări în credință în Domnul Isus, ne va adăveri cuvintele Sale. Explicarea e făcută tot de Manuel Lucenza, călugărul iezuit, care prin studiul Bibliei a ajuns la protestantism. N. R.)

În momentul venirii în glorie și majestate a lui Isus, omul Dumnezeu, Regele regilor, venire pe care noi credincioșii, o așteptăm cu certitudine, cerurile și pământul actual vor fi distruse și totul și înlocuite cu ceruri noi și pământ nou, unde de acum încolo dreptatea va locui. (II Petru 3, 13).

Ce vrea să însemne asta? Poate că cerurile și pământul, sau lumea universală existând, vor sfârși de a mai fi, vor fi distruse pentru a face loc altor ceruri, a unui alt pământ?

Aceasta poate să fie opinia aceleia care citește o parte numai a textului și contextului.

Nu e îndoios, că în aceste condițiuni, acest text apare totdeauna obscur, greu, atât prin expresiunile sale foarte concise, cât și prin întrebuintarea cuvintelor. Cu toate acestea, în ciuda acestei lucruri, acestei aparente obscurității, aici ce consideră totul cu atențiunea necesară, descoperă ușor sensul propriu și natural.

După cum, zice Apostolul: „Cerule și pământul care existau înainte de potop pieriră prin cuvântul Domnului și prin apă, la fel cerul sau cerurile și pământul de azi, vor pieri tot prin același Cuvânt și prin foc”.

Întreb acum: Cerurile și pământul care au pierit prin apele potopului în timpul lui Noe, care erau ele? Poate aceste ceruri de care vorbea în neștiința lui unul din prietenii lui Iov, când spunea: „Poti tu, ca și El, să întinzi cerurile și să le faci tari ca o oglindă de aramă?” (Iov 37, 18).

Să fie deasemenea aceste ceruri solide pe care le imagină Chaldeeni, Egipteni, Grecii și după ei Romanii? Să fie acelea care în sistemul prezent se numesc ceruri, adică toate corpurile cerești (soarele, luna, planetele, cometele și stelele fixe)? Și vorbind despre globul nostru, materia sa a fost oare distrusă de potopul apelor? Pare absolut sigur că nu a fost niciuna, nici alta. În ceace privește corpurile cerești, potopul nu le-a putut ajunge.

În ceace privește globul nostru, apele

il acoperiră la fel ca atunci, când Dumnezeu spune: „Ca apele care sunt dedesubtul cerului să se adune într'un singur loc și să apară uscățul.” (Gen 1, 9).

Dar materia globului nostru nu pieri pentru aceasta. Cine deci a pierit?

La această întrebare eu nu pot să răspund mai natural, mai conform adevărului cunoscut, decât acesta: *Ceace atpieri, este tot ceace pământul purta pe suprafața sa.* Toți locuitorii pământului pieriră, oameni și animale, cu excepția câtorva specii din fiecare rasă, care fură salvați în corabia lui Noe și cu excepția deasemenea a majorității celor ce trăiesc în apă. Cea ce pieri, fură toate lucrările oamenilor pe pământ, lucrări din care n'a mai rămas nimic. Ceace pieri, a fost toată frumusețea, toată fertilitatea, dispoziția și ordinea admirabilă, cu care Dumnezeu a creat pământul pentru omul nevinovat, nu pentru cel rău și păcătos.

În ceace privește cerul sau cerurile despre care vorbește deasemenea Sfântul Petru, noi spunem că cele ce au existat înaintea acestui mare eveniment, au pierit deasemenea.

Ce era acest cer sau ceruri?

După modesta mea judecată, nu era altceva decât *atmosfera*, care înconjoară globul nostru pământesc, ca una din părțile sale esențiale. Această atmosferă în limbajul Scripturii, ca și a cel al tuturor popoarelor pământului, se numeste în mod universal *cer*.

Și după cum acest *cer*, această atmosferă se subîmparte în atâtea climate diferite, câte popoare, triburi și limbi locuiesc pe pământ, dela nord la sud, cum fiecare din ei în parte poate să dea numele de *cer*, părții pe care el o locuiește, este tot așa propriu și adevărat de a numi ceruri, la plural, toate celelalte climate așa de diferite unde locuiesc alte națiuni.

După părerea mea, aceste climate, aceste diferite părți ale atmosferei pământestii, sunt fără nicio îndoială, cerurile despre care vorbește Sfântul Petru, pentru că nu sunt alte ceruri despre care s'ar putea spune cu adevărat că, au pierit prin potop. Acele despre care vorbim, au pierit astfel, în același sens cum a pierit și pământul însuși, adică au fost stricate, defectate, la fel cum se întâmplă unui om robust și sănătos, care după o boală grea nu mai pare același ca și înainte.

Pare mai mult decât verosimil, că până la potopul universal, globul nostru pământesc cu toată atmosfera sa și tot cea-

ce noi numim Natura, a păstrat această stare fizică, ca în momentul ieseirii mâinile Creatorului.

Pe de altă parte, noi nu cunoaștem nici o întâmplare, extraordinară și unisală, care ar fi putut să schimbe această de lucruri, cel puțin într'un mod mai profund. Din contra, noi avem o melie pozitivă, dată prin lungimea noastră a vieții oamenilor, lungime care este explicată de nici un alt motiv decât prin excelența dispozițiune a pământului și a atmosferei sale. Dar această grozava întâmplare, se pare sigur că totul a fost transformat: pământul, marea și atmosfera.

Această stricare, aceste desordine durat până în zilele noastre.

Dela această transformare, totul a fost schimbat, apele ocupând o mare parte din ceace era mai înainte un continut universal, (ceace este clar pentru un observator destul de luminaț, care studiază ordinea, dispoziția insulelor și în special a arhipelagurilor) și răsând liber ceea ce era mai înainte acoperit. Această schimbare deasemenea evident dacă considerăm în finețimea resturilor maritime, care se întâlnesc în diferite țări foarte depărtate de mare.

La fel, și pentru aceeași cauză generală, pe care o vom propune mai departe, toată atmosfera a fost schimbată, diversele climate trecând în general dela cele dulci la climate riguroase, dela moderate la imtemperate, dela uniformitatea liniștită la neliniștită, la schimbare aproape continuă. Așa dar apostolul vorbea în termeni proprii și naturali când spune: „Pământul și cerurile care au fost create de potop au pierit prin Cuvântul Domnului și prin apă. El adăogă cerurile și pământul de azi (desigur cele mai inferioare celor de altădată), care au pieri deasemenea la timpul lor, nu prin apă, ci prin foc și că vor fi înlocuite de altele mai bune, mai perfecte, din punct de vedere fizic și moral, celor prezente și trecute.

În rezumat, după cum cerurile și pământul actuale sunt, în substanță, aceleași ca acelea dinaintea potopului, cu toate că au o multime de diferențe în ordinea lor și în efectele lor, la fel cerurile noi și pământul nou vor fi, cu toate că în substanță la fel ca cele actuale, cu mult mai diferite de cele dintâi. Aceasta mi se pare cea adevărată, și chiar unica interpretare ce poate admite textul Sfântului Petru.

Cu aceste spuse, să trecem acum la altă observație nu mai puțin importantă.

(Va urma)

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre. Isaia 53, 5.

„Roade în răbdare”

Luca 8:15

Pilda sămănătorului este redată de trei evangheliști. Felul cum cheie Luca această pildă e minunat. El scrie: „...sunt aceia cari, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rodă în răbdare.” Această descriere e una din cele mai mari pentru credincioșii Domnului. De când știm și vorbim cu toții, e stipărită roada în idealul nostru. Dar prea puțin știm noi despre răbdare, că ea e calificarea pentru rodire, că e elementul în care viața roditoare poate trăi.

„Roadă” și răbdare”. Ambele cuvinte sunt de o adâncă semnificație în învățătura acestei parabole, și în viața care slăvește pe Dumnezeu.

Roadă este cea pentru care am să alegeți și orânduți. „Nu voi alegeți pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână, pentru că orice ceți cere dela Tatăl, în Numele meu să vă dea”, (Ioan 15:16). Acest adevăr e pentru toți credincioșii Săi de-alungul veacurilor.

De atâtea ori noi cetim și auzim întâmplarea smochinului fără roadă și trecem peste acest fapt foarte simplu și nu ne propoacă nici o îngrijorare, nu ne prezintă nici o întrebare, nu stăruiește nici o controlă de sine să vedem dacă noi avem roadă și dacă roada noastră rămâne.

Răbdarea în Noul Testament are două înțelesuri. Primul de „să îndură suferință” și al doilea de „să trece neatinș prin prigoane, persecuții și greutăți. Și deaceia răbdarea se aplică în viața credinciosului. El trebuie să îndure suferința și să meargă înainte prin toate greutăți și prigoane, s'ar fi în drumul lui, și să nu-l doborâre, să nu-l înspăimânte și să nu-l facă să se întoarcă înapoi. Aceasta răbdarea e un- fruct al Duhului. (Gal. 5:22).

Cuvântul răbdare e foarte mult utilizat în Noul Testament. Dumnezeu a spus Domnul: „Cel ce va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”, și ce scrie Luca: „...fac roade în răbdare”, sunt lucruri mai importante vremurilor noastre. Dar să ne întoarcem din nou

la întrebuintarea lui în legătură cu aceasta parabolă.

Propozițiunea în care e sădită, ea e foarte sugestivă. Ideea se pare că e exprimată de două ori: „După ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată.” Acest „il țin” și „în răbdare” merg împreună. Adevăratul înțeles pentru cuvântul „il țin” apare clar în Ep. Evrei cap. 11. În acest pasagiu se poate vedea câte primejdii au trecut peste capul credincioșilor și ei „au ținut” sau „în răbdare” au rămas în credință, au trecut neatinși.

Observați iarăși că, în chiar această pildă cuvântul „răbdare” stă în contrast cu acei, cari n'au avut pământ destul și s'au uscat. Unii cad, iar alții rămân. Toate celelalte n'au adus roadă, singuri credincioșii cari au răbdare, vor aduce. Deci cuvântul răbdare e cheia întregii pilde. Cu ea putem pricepe tot scopul parabolei.

Cei cari au acceptat de bună voie mila nemeritată a lui Dumnezeu în Hristos Isus, aceștia „în răbdare” continuă cu facerea de bine, fac fapte cari să rămână și în veșnicie. Foarte mulți credincioși și-au pierdut răbdarea. Nu mai fac nimic, nu se mai roagă, nu mai mărturisesc, nu mai trăiesc în viața lor traiul lui Hristos, s'au ofilit ca sămânța de pe piatră.

Mai are pentru aceștia Biblia vreun mesaj? Încă nu a trecut timpul. Sămânța e aruncată în biserică, prin scris, prin prieteni, prin discuții. Se așteaptă să „aducă roade în răbdare”, și după aceasta se va cunoaște dacă ești un pământ bun, sau cu spini, cu piatră, sau o cale, pe unde trec toate îndoielile și planurile păcatului și paserile gândurilor stricate și păcătoase zboară încotru în jurul tău.

Noi trebuie să fim un pământ bun. Iar dacă nu e destul să mergem și să mai aducem de unde găsim. Când am fost în Malia, cineva îmi spunea că, pământul care e acolo, e cărat cu bărcile. Să mergem și noi să aducem de unde este. Într'un loc se scrie în Biblie despre Domnul nostru „Dumnezeu, care răbdă îndelung.” Asta înseamnă că El e

„Dumnezeul răbdării”, El este Isvorul și Dătătorul răbdării, tot așa cum se scrie că, e „Dumnezeul speranței” și „Dumnezeul păcii.”

El este Dumnezeuul harului. Și El dă har celor cari atârnă în totul de El și acceptă fără condiții sau rezerve voia Sa.

Acum după ce am spus toate acestea lucruri, ași vrea să spun fiecărui credincios că, roadele credinței, mai ales astăzi, se fac numai „în răbdare”. Trebuie să avem în noi ambele înțelesuri ale răbdării. Să răbdăm și să răbdăm. Vezi multă nedreptate; răbdă; vezi multă propășire a păcatului, răbdă; răbdarea e ruptă din cer; și numai răbdând vei putea fi credincios până la capăt, și vei aduce multă roadă.

Va trebui să plătești vreun preț pentru credința ta? Dă-l și răbdă. Răbdarea primilor creștini a ajuns proverbială. Lumea a recunoscut aceasta și a ajuns vorba „răbdarea sfinților”. Așa o răbdare trebuie să ai tu fratele meu. Să rabzi necazul, suferința, durerea, prigoana, persecuția, greul din cale, să rabzi totul. Așa au fost și așa vor fi întotdeauna credincioșii lui Isus. Fii ca ei! Prin Isus vei putea totul. „Pot totul prin Hristos, care mă întărește.” Durerea și greul ține o clipă, iar fericirea o veșnicie întreagă cu Dumnezeu. Fii unul care ții Cuvântul într'o inimă bună și curată, și faci roade în răbdare!

Tichil

Răsplata lucrului

Se spune că, Henry VI al Franței, când era în mijlocul unui război, a spus soldaților săi: „Tinerilor, voi sunteți francezi, eu sunt regele vostru. Acolo este dușmanul vostru.”

Domnul Isus a spus: „Voi sunteți poporul Meu. Eu sunt conducătorul vostru. Acolo e pedeapsa veșnică.”

Prin muncă cinstită și economic, omul chibzuit și vrednic, poate să urce cele mai înalte trepte în viață.

O faptă bună croește întotdeauna drumuri netede în viață.

Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede. Marcu 9, 23.

De vorbă cu tinerii

SĂ FI MÂNTUIT

Cred că cea mai mare problemă a vieții e, să fi mântuit de păcate. Până nu te și aranjat cu mântuirea, nu poți avea liniște și pace în suflet. Numai după ce ai scăpat de păcate, după ce ai ajuns la adăpostul crucii, după ce ai reinceput legătura tainică cu Dumnezeu, numai atunci poți trăi zile de fericire și pace lăuntrică.

Mă gândesc că, foarte mulți din tinerii noștri nu știu dacă ei sunt sau nu mântuiți. Și aceasta e pentru că nu s'au interesat. Când un om își știe casa în flăcările focului, nu va sta cu mâinile încrucișate, nu va sta nepăsător, ci va alerga în toate părțile, să o poată stinge. Mi-a fost dat de multe ori să întâlnesc câte un tânăr, care știa așa de bine Biblia, cunoștea așa de bine morțile temelii ale credinței, știa starea de acum și cea viitoare a sufletului său. Ei au fost ca albinele, au adunat de unde eu puteam și au păsărat în minte adevărurile sfinte. Ei sunt atenți la toate predicile, citesc cu multă băgare de seamă cărțile religioase, extrag ce e bun din orice discuție și vorbire. Dar nu sunt toți așa.

A fi mântuit, e cea mai mare binecuvântare, pe care o poți dobândi în viață. Și pentru a obține aceasta, nu trebuie decât să crezi în Domnul Isus și harul lui Dumnezeu te va mântui.

Aceste cuvinte sunt scrise pentru voi tineri scumpi, cari încă nu ați gustat dulceața unei vieți noi în Domnul Isus. Vă scriu cu toată sinceritatea și dorința caldă, ca în cer să fim împreună, să ne bucurăm în casa Tatălui. Știu că ispășele sunt multe, și ele au mare putere asupra voastră, dar prin slăruință, prin dorul după mântuire, veți birui totul. De multe ori nu dați o considerare cuvintelor de îndemnare pentru a căuta mântuirea, de multe ori sunteți atât de nepăsători, și nu aveți nici o plăcere de a vă și mântuiți. Aceste sunt toate lucrurile de ale celui rău, pentru a vă ține și mai departe în păcat. Biruiți-le. Descoperiți scopul și planul celui rău și împiedecați realizarea. Veniți la Isus, și prin credința în jertfa Lui veți dobândi iertarea și

conștiința condamnă. Și crede-mă, frațele meu, că ea nu crută nicio faptă. Dacă vrei să fi ferit de chinuirea ei, păzește-te de păcat și neleguire.

Iată cum conștiința e o a doua forță, care îl ajută pe credincios să nu cadă, cu toate că e atât păcat și e atâtă fără-delege.

Dar să mergem și la al treilea lucru. Un credincios nu cade pentru că el

cunoaște viitorul.

Din cuvântul Domnului el știe ce-l așteaptă ducându se din nou în păcat și știe ce va primi dacă va rămâne credincios până la sfârșit.

Cine poate descrie îndejuns i dul și rău? E în stare limba noastră să arate chinul din iad și bucuria fericirii din cer? Să pereci o veșnicie întreagă împreună cu diavolii, să fi mereu scaldat în flăcările nestinse, să stai în chinul și duhoarea morții veșnice, să li fără speranță, departe de Dumnezeu, lipsit de orice, e prea rău pentru o ființă ca omul. E iadul, — iocul de blestem și pedepsă. Locul acesta e pregătit pentru cei cu păcate.

Pentru mântuiți cari rămân credincioși până la capăt, El are locașii fericirii.

„Acolo pomii înflorește
„Parfumul lor ei răspândește
„Și îngerii cântă în cor
„Stăvindu-L pe Mântuitor.
„Acolo vântul suflă lin,
„Nu se aude nici suspin

Acesta e locul unde se odihnesc și petrec cei credincioși. Fericite de ei. Vor avea acolo prezența lui Dumnezeu, a Domnului Isus, a tuturor sfinților.

Iată ce știu credincioșii, și de aceia ei nu cad, ci rămân credincioși.

Vine însă cel rău și răspândește învățătura că Dumnezeu e prea bun, că El e dragostea, deci nu poate fi atât de crud și nu pedepsește. Sunt mulți oameni, cari cred lucrul acesta și îl răspândește. Și adeseori ei sunt sinceri, dar nu caută să cunoască adevărul cuvântului lui Dumnezeu. Această învățătură e o născoc

mântuirea de orice păcat. Și numai după ce ați fost mântuiți, veți vedea din ce heos, din ce prăpastie ați fost scoși.

Tinerilor, Hristos vă așteaptă, sângele iertării e pus la dispoziția voastră. Porniți într-o viață nouă, care nu se va sfârși nici în veșnicie. A.P.

TRĂINICIA CREDINȚEI

(Continuare din pag. 6-a)

care a Diavolului. E o neglignă sămănață de ei. E ceva mai mult. Ați văzut tabloul, unde sunt doi tineri legați la ochi și duși și împinși în prăpastie? Această învățătură nu e altceva, decât năfrana cu care el, Diavolul vrea să lege ochii oamenilor, să-i împingă în iad, ca apoi veșnicia întreagă să rădă de ei. Nu-i credeți, scumpul meu, Biblia ne spune că Dumnezeu pedepsește pe păcătoși. Dacă nu ar pedepsi, nu ar fi trimis pe Isus la moarte, nu ne-ar fi pregătit scăparea și mântuirea în jertfa depe Golgota, prin credință.

Da, cunoașterea viitorului e al treilea lucru, care îl ajută pe cel credincios să stea lângă Isus, să fie tare în credință și fericit fratele meu!

Iar tu iubit suflet neîntors la credință, dacă până acum te-ai înfricat că e prea slab, și-ți era teamă că vei cădea din nou, vino la Isus, ascultă ce a spus El: „In veac nu vor pierii, și nimeni nu va smulge din mâna Mea.”

OMUL ÎN HRISTOS

(Urmare din pag. 1-a)

tor. Ei vor străluci ca stelele în veac de veac.

Un om în Hristos este în cel mai bun prielnic loc de creștere și dezvoltare. Omul e făcut să înainteze. Aceasta este o intuiție a naturii sale. Progresul său real nu constă într-o dezvoltare numai a corpului său, ci în creșterea și sufletească. Și pentru această creștere e nevoie de hrană. Hristos e cel mai bun și prielnic loc. Sufletele noastre trebuie fie într-o totală asemănare cu Cel ce le-a creat. El să fie soarele, iar noi razele. El Izvorul, noi unde râului. Și în tot universul pentru această creștere este un loc mai bun ca „în Hristos.”

Să ne gândim bine dacă suntem noi sau nu „în Hristos.” Cunoaștem noi pe El? Putem cânta acum?

„O schimbare în inima mea s'a făcut”

„Intrând Isus în inimă,
„Râuri de bucurii curg din inimă”

„Intrând Isus în inima.”

Căci Domnul Dumnezeu este stânca veacurilor. Isaia 26, 4.

Scrișori de Duminică

Voința noastră
și puterea lui Isus

Intr'o seară, povestește un predicator, am fost chemat într'o familie. Când m'am dus acolo, am găsit un om nici beat, nici creștin. I-am cerut din cuvântul Domnului și apoi ne-am rugat împreună. Când am terminat cu rugăciunea, fața omului se lumină, apărură zâmbete de fericire și exclamă: „Sunt fericit, acum sunt mântuit.” După aceasta am plecat. Peste un timp de zile am ajuns din nou în casa acestui om. Acum era toată familia fericită. El mi-a povestit cum din clipa când i-a predat în acea seară în mâna Domnului, a gustat din bucuriile mântuirii, și termină spunându-mi cuvintele: „Prezintă-mă în fața ta, că nu e îndeajuns numai voința omului. Eu de atâtea ori am încercat să scap de pătimi și păcate, și totdeauna am dat greș. Când însă a venit în viața mea Isus cu puterea Sa, am rănit și acum sunt fericit.”

Poate un om prin puterea sa să se facă mai bun? Nu, niciodată. Firea noastră e complet robită de păcat, și nu poate rezista încercărilor păcatului. Dar când înălțăm în noi nașterea din nou, atunci cu toată siguranța că, vom birui păcatul și lumea.

Am scris scumpului meu prieten această scrisoare, ca să te rog să unești voința ta cu puterea Domnului Isus, și atunci îți va fi ușurată orice încercare de adevărată a celui rău. Domnul Isus e gata să te ajute, să-ți dea mântuire și să te sfințească, făcând din tine unul cu o viață asemănătoare cu a lui. Cred că, ai putut observa, cât de multe sunt ispitele Diavolului, și cât de ispitit le prezintă el în fața ta, dacă însă ai pe Domnul Isus cu tine, nu te teme, cu toată siguranță că, îl vei birui.

Dealtfel aceasta e o experiență a mii de mii de credincioși. Ea se repetă, sunt sigur și cu tine.

BADEA LECA

În ziua de 16 Noemvrie a. c., frații din comuna Sâmbăteni, au făcut o vizită fraternală din Cicir, jud. Arad. Tinerii au avut un frumos program, s'au declamat poezii, s'au cântat duete, soluri, etc. Programul a fost condus de fr. Farcaș Gheorghe. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații: Sarii L. Lazăr, V. Farcaș, Jurji și Sarii Lazăr. Corul din Sâmbăteni, condus de fr. Sarii L. Lazăr, a cântat spre slava Domnului.

Din lumea
religioasă

Dela noi

În ziua de 9 Noemvrie a. c., în com. Știnăpări, jud. Caraș, a avut loc căsătoria religioasă a fr. Nicolae Izvernari cu sora Maria Baricean, ambii din loc. Actul căsătoriei a fost îndeplinit de fr. Costă Popescu din Moldova-Nouă, jud. Caraș. După serviciu a urmat programul tinerilor, cari au declamat poezii. Corul din loc, condus de fr. Constantin Șiel, a cântat spre slava Domnului.

La Arad a avut loc în ziua de 18 Noemvrie a. c., înmormântarea soției Florica Moraru în etate de 45 ani. Serviciul înmormântării a fost ținut de fr. Bradea. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații: Gh. Munteanu, I. Truța, Drăgan și Gh. Mladin. Corul din loc a cântat spre slava Domnului.

Biserica baptistă din Daia Română, jud. Alba, a avut un botez cu 12 suflete. Actul botezului a fost oficiat de fr. Schiau Irochim.

În ziua de 30 Octomvrie a. c. în biserica baptistă din Dumbrava, a avut loc cununia religioasă a fr. Iliu Ioan cu sora Mitrin Susana. Actul cununiei a fost condus de fr. Vanciu Vasiliu din com. Păulian și fr. Farcaș Damian, din com. Aciuța.

Biserica baptistă din com. Dumbrava, a avut un botez cu 8 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Farcaș Damian din Aciuți. Din Cuvântul Domnului a vorbit fr. tânăr Belgeredanul. Corul din com. Pleșcuța, condus de fr. Păsărilă Solomon, a cântat spre slava Domnului.

COPILĂRIA

(Urmare din pag. 5-a)

Să facem ca din bucuria noastră să soarbă și alții. Să simtă vecinii și prietenii noștri că sufletul ne-a fost aprins de o fericire cerească, pe care nimănui de pe pământ nu ne-o poate smulge.

Oh, tu, entuziasm sfânt și copilăresc, cuprinde-ne inimile și fă ca sub dogoarea fericirii tale, mulți nenorocți și pierduți să-și afle drumul spre viață!

În sfârșit să cercetăm cea mai aleasă calitate:

IV. Sinceritatea.

Ce mult lipsește acest lucru printre oamenii bătrâni.

Multă lume și-a făcut meserie din a înșela pe aproapele!

Câtă lume nu trăiește de pe urma multor fapte, care au bază orice vreți, în afară de sinceritate.

Câți nu sunt astăzi care profită de naivitatea semenilor lor, pentru a-și bate joc de ei! Cu toate acestea sufletul nostru al tuturor tânjește să afle o inimă sinceră.

Dumnezeu are nevoie de oameni și femei cu inima sinceră față de El! În lucrul Său cel mare și adesea greu, care ca toți cei înrolați să-i fie sinceri! La El nu se pot strecura cei falși. Cei prefăcuți nu pot colabora cu Duhul Sfânt! Cei fățarnici sunt înlăturați dela binecuvântările Lui!

Fața ta ar trebui să spună în orice moment, ce ascunde inima în cele mai ascunse cute de ei! Tu trebuie să fii o carte, în care nu numai Dumnezeu, ci și oamenii să poată citi sinceritatea și dragostea ta din faptele și vorbele tale.

Privește-te sfredelitor pe copil când a făcut un rău, și-ți va spune totul, chiar dacă acest foc va face să se roșească până peste urechi.

Astăzi, Dumnezeu, oamenii, noi toți strigăm peste tot sinceritate, sinceritate. Să începem aceasta dela noi, să dăm ce avem mai sfânt și mai ales din noi și totul va merge spre mai bine.

În orice ocazie să alegem acest dram al sincerității, pentru că el duce sigur spre „Adevăr.”

Când mintea noastră și inima vor accepta să spună: „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”, fața nu ne va roși de rușine niciodată.

Copilărie, timp sfânt, trăiește în nevinovăție, urmărește-ne oricâte ori picioarele încearcă să ne conducă pe alături de calea cea dreaptă! Insufletește-ne când părem oboșiți, dă-ne tărie, când cel rău vrea să ne smulgă din calea care duce spre cer.

Toma T. Iacobici.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

La ceasornicar

Se povestește că, într-o zi un negru, intrase la un ceasornicar și îi dădu două arătătoare de ceas (țimbi de ceas), zicând omului care lucra: „Eu doresc ca să mi reparați aceste arătătoare. Ele nu arată bine timpul în ultimele șase luni!”

„Unde este ceasul Dv.?” întrebă ceasornicarul, „La mine acasă”, răspunse negrul. „Dar vedeți, eu trebuie să am ceasul Dv. aici, ca să-l pot repara”, răspunse ceasornicarul.

Nu, nu, eu v'am spus, nu-l am aici, în ceasul meu nu este defect, ci numai arătătoarele nu arată bine ora, eu înțeleg că Dv. doriți să aveți ceasul meu, ca atunci să faceți vre'un șiretlic cu el, ca să primiți mai mulți bani dela mine. Nu domnule, asta nu se va întâmpla! De aceea vă rog dați-mi înapoi arătătoarele. Și pleacă să caute un alt ceasornicar mai înțelept.

Acest negru este la fel ca unii oameni, care încearcă să îmbunătățească purtarea exterioară a vieții lor, fără nici o îndreptare a inimii. Dar ceasornicarul Cei mare, Domnul Isus, zice: „Eu nu pot să îndrept arătătoarele tale, dacă tu-mi vei permite să repar ceasornicul.”

Eu trebuie să am ceasornicul — inima ta.

Biblia

Când cel dintâi misionar scoțian, dr. Alexander Duff, a fost trimis în Indii, a luat cu sine o bibliotecă de vreo 800 volume frumoase și multe manuscrise de preț, căci avea de gând să înființeze acolo o școală de științe, de pe urma căreia aștepta multă izbândă.

La Capul Bunei Speranțe, vaporul a naufragiat și toate cărțile lui au pierit în valuri. Pe când sta pe margina mării, a văzut o carte, care era adusă de valuri spre țarm. Era Biblia lui de buzunar. Atât i-a mai rămas, dar i-a fost de ajuns. A luat aceasta ca un semn din partea lui Dumnezeu, și bine a făcut.

Fratele, fără carte care n'are în casă lui decât Biblia (și poate puține alte cărți) are comoara cea mai de preț, batele cu carte, care are o întregă bibliotecă de cărți, știe că toate la un loc nu fac cât Biblia, de toate s'ar lipsi, dar de Biblie nu. Citește Psalmul 119, punând în loc de „Legea Ta” „Cuvântul Tău”, adică Biblia și vei vedea pe un om, care pretuiește cum se cuvine Biblia, așa cum se cade s'o pretuim eu toți.

Eu sunt în siguranță

Un străin a vizitat odată un far și a întrebat pe îngrijitorul farului: „Nu vă este frică să locuiți aici?”

— „Nu” răspunse îngrijitorul. „Nu ne este frică și nu ne gândim la noi înșine.” „Ce vreți să spuneți cu aceasta?” a întrebat vizitatorul. Îngrijitorul a răspuns: „Noi știm că, aici în far suntem în siguranță. Valurile izbesc în far, dar nu ne izbesc pe noi, singura noastră grijă este, să ținem lămpile în bună stare și să curățăm reflectoarele, pentru ca cei ce sunt pe mare în primejdie, să vadă lumina și să fie salvați.”

Așa este și copilul lui Dumnezeu în lume, când stă adăpostit la sânul Domnului Isus. Nu este treaba lui să lupte cu valurile lumii, ci să stea liniștit, ascuns în Domnul Isus. Grijă lui să fie ca totdeauna să se poarte într'un chip vrednic de Domnul și în felul acesta să fie o lumină în lume. Atunci oamenii au puțină să vadă puterea Domnului, care lucrează în credincioșii Lui, sunt îndemnați să se întorcă la El și să-I urmeze, și astfel să fie mântuiți. Ești tu o astfel de lumină?

Pescarul Al. Guiol din Marsilia

Plecat cu barca lui „Volonté de Dieu” în ziua de 18 Martie 1911, să se ducă la locul obișnuit, unde pescărea, nu și-a luat ca provizie decât o bucată de pâine și puțină brânză. Vremea era frumoasă, mistralul, adică vântul de Nord Vest, sufla ușor, așa că Guiol întinse toate pânzele. Dar, încet, încet, vântul se întărește și pe la prânz bătea destul de tare, fără însă să-i dea de bănuț că, vreun pericol îl amenință, și să gândească să intre în port din această cauză. Ca o măsură de prudență totuși, Alexandru se pregăti să facă manevra de întoarcere, când văzu că pe suprafața mării, dinspre uscat, venea ca un vârtej de fum, o nemaipomenită vijelie, violentă, ca un ciclon, care îi și ajunse, și îi sfărtecă pânzele de lățe făcușdrențe. În același timp valuri mari se ridicau și cât ai clipi din ochi, barca fu aproape acoperită de valuri. Alexandru Guiol nu-și pierdu însă sângele rece, ancoră, și încearcă să-și strângă pânzele, tăind cu cuțitul parâmele, pentru ca să descurece barca. Dar ancora nu ținu decât zece minute, parâma ei se rupse și barca rămase în voia vântului și a valurilor. Toate se petrecură atât de repede, așa că „Volonté de Dieu” se găsea în acest moment critic numai la 200 metri de țarm. Guiol puse atunci ramele, cu gând să se apropie de coastă, dar după sfurtări peste puterile lui, întrucât lupta contra valurilor și a vântului ce fu mai tare ca el, și istovit cu desăvârșire, renunță la întoarcerea la țarm. Ridică atunci în vârful catargului o bucată de pânză albă, în speranța că, va fi văzut dela se-

maforul din apropiere, care îi va trimite ajutor; dar după mai multe ceasuri nădejde vană și după ce încercă din să lupte cu ramele, căzu istovit în fundul bărcii și își pierdea cunoștința. Noaptea o trecu ținându-se cu mâinile încheiate de unul din bancarile bărcii, ca să nu luât de un val și aruncat în mare. Când se făcu ziua, barca cu Guiol era în golul Mării, coasta nu se mai vedea, și furtuna nu se micșorase cu nimic. Trecut din amorțeață Guiol, se miră că trăește, și totuși nu era decât la începutul nenorocirii lui...

Cum am arătat la începutul istoriei nu-și luase ca merinde decât o bucată de pâine și puțină brânză, ca să-l ajungă o mâncare, așa că după atâtea zile nemâncare, foamea începu să-l tortureze și ca să se mai potolească, începu să mestece curelele dela saboii, ceiace nu i-a dat se nici o ușurare...

A patra zi, tovarășul lui de renouă micul cățeluș, care îi aconipania, în Guiol tăie atunci o bucată de carne din dăvrul animalului și încercă astfel să potolească foamea, dar scârba de o fel de mâncare fu mai tare ca nevoia hrană, așa că, nu putu să înghită. Astfel la sfârșitul puterilor lui, nenorocitul se lăsă în voia soartei și a valurilor și se culcă în fundul bărcii, pierzând cunoștința și așteptându-și moartea fără îndoială iar îl cuprins, dacă în mineața de 29 Martie, deci după 11 o goeletă italiană n'ar fi văzut barca care în curând era să i fie cosciug.

Când Guiol fu luat la bordul goeletii nu mai dădea nici un semn de viață, nu și-a venit în fire decât după 6 ore îngrijiri stăruitoare.

Sosit cu Goeleta Porto-Torres în barcat cu mare greutate. Incet, încet reveni în puteri și putu, zece zile târziu, să plece la Ajacio, unde se făcu că pe un transatlantic, care îl duse în Marsilia. Acolo, toți îl credeau pierdut la vederea lui se închinară, ca în unei minuni.

Așa se adeverește ce spune psalmul: „Ceice se pogoriseră pe mare... aceluia văzut lucrările Domnului și minunile în mijlocul adâncului. El a zis, și a să sufle furtuna, care a ridicat valurile mării. Se suiau spre ceruri, se pogorau la adânc; sufletul le era pierdut în primejdie.—Apucati de ameteală, se nău ca un om beat și zadarnic la toată iscusința...” (Ps. 107:23—27).

Atunci, în asemenea împrejurări ca ștem ce mici și neînsemnați sunt fața lui Dumnezeu.

(După „La Mer et les marins”)